

tøren var bleven færdig med sin Oplæsning og sagde Farvel.

»Nej vent dog!« sagde Generalkonsulen. »Om en halv Time begynder Musikken. Saa bliver her livligt.«

»Netop derfor vil jeg gaa nu. Jeg er jo endnu lidt Rekonvalescent.« —

Paa Vejen hjem til sit Hotel følte han sig virkelig utilpas og begyndte at frygte for, at han i sin Utaalmodighed havde vovet sig for tidligt ud i Livets Røre. Lægerne havde jo nok erklæret ham for helbredet, og naar han ikke forsømte at tage sine Piller, følte han sig ogsaa temmelig rask, spiste med Jægerappetit, sov det halve Døgn hen ligesom i gamle Dage og kunde heller ikke længer i sit Ydre se noget dybere Mærke efter Sygdommen undtagen en lille krampagtig Sitren af det højre Øjelaag. Men den sidste Uges Rejseuro og nu Synet af Jytte havde dog aabenbart været for meget for hans Kræfter.

Mødet med Generalkonsulen havde yderligere forstemt ham. Det var gaaet ham ved Synet af den forhenværende Ven som det overhovedet syntes at skulle gaa ham ved denne saa heftigt attraaede Genforening med Livet: han kendte ikke Virkeligheden igen. Den præsenterede sig for ham som i et Hulspejl, der forvrængede og forgrovede alle Linjer i det Erindringsbillede, han havde bevaret af den.